

Sygn. akt IV K 276/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 listopada 2016 r.

Sąd Rejonowy Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie w IV Wydziale Karnym w składzie :

Przewodniczący : SSR Radosław Lorenc

Protokolant : Alicja Wojciechowska

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu

sprawy

a) D. N. (1)

s. R. i Z. z d. S.

ur. (...) w S.

oraz

b) P. W.

s. J. i J. z d. K.

ur. (...) w S.

oskarżonych o to, że:

1. w dniu 27 października 2015 r. w S. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wspólnie i w porozumieniu w siedzibie firmy (...) przy ul. (...), reprezentując (...) spółka z o.o. dokonał zakupu towarów budowlanych o wartości 30.319,06 zł wyszczególnionych w fakturze VAT (...) z odroczonym terminem płatności, nie mając zamiaru wywiązać się z umowy, czym działali na szkodę (...),

to jest o czyn z art. 286 § 1 kk

2. w dniu 29 października 2015 r. w S. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wspólnie i w porozumieniu w siedzibie firmy (...) przy ul. (...), reprezentując (...) spółka z o.o. dokonał zakupu pieców gazowych C.O. o wartości 23.099,40 zł

wyszczególnionych w fakturze VAT (...) z odroczonym terminem płatności, nie mając zamiaru wywiązać się z umowy, czym działali na szkodę (...),

to jest o czyn z art. 286 § 1 kk

orzeka

I uznaje oskarżonych D. N. (1) i P. W. za winnych popełnienia zarzucanych im czynów przyjmując, iż stanowią one ciąg przestępstw, o którym mowa w art. 91 § 1 kk i za przestępstwa te na podstawie art. 286 § 1 kk w zw. z art. 91 § 1 kk w zw. z art. 37a kk wymierza:

a) D. N. (1) karę 12 (dwunastu) miesięcy ograniczenia wolności w postaci nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 (trzydziestu) godzin miesięcznie;

b) P. W. karę grzywny w wymiarze 250 (dwustu pięćdziesięciu) stawek dziennych po 20 (dwadzieścia) złotych każda stawka;

II na podstawie art. 46 § 1 kk zobowiązuje oskarżonych D. N. (1) i P. W. solidarnie do zapłaty tytułem obowiązku naprawienia szkody na rzecz:

- (...) Spółka z o.o. kwotę 30.319,06 zł (trzydzieści tysięcy trzysta dziewiętnaście złotych i sześć groszy),

- (...)kwotę 23.099,40 zł (dwadzieścia trzy tysiące dziewięćdziesiąt dziewięć złotych i czterdzieści groszy);

III na podstawie art. 627 kpk w zw. z art. 633 kpk zasądza od oskarżony po 1/2 kosztów postępowania, w tym wymierza im opłaty od kar:

- D. N. (1) w wysokości 180 (stu osiemdziesięciu) złotych

- P. W. (500 pięciuset) złotych

Sygn. akt IV K 276/16

UZASADNIENIE

D. N. (1) pod wpływem namowy P. W. nabył za pieniądze tego ostatniego w roku 2014 udziały w (...) spółka z o.o. W Spółce tej sprawował on funkcję prezesa zarządu, choć wszelkie decyzje, w tym zarządzanie Spółką faktycznie podejmował P. W.. W ramach tej działalności P. W. nawiązał kontakt z A. K. (1) prowadzącym działalność gospodarczą polegającą między innymi na instalowaniu kotłów gazowych i który poszukiwał możliwości kupowania kotłów gazowych po jak najniższych cenach. We wrześniu 2015 r. P. W. zawiózł D. N. (1) do sklepu (...) w S., gdzie D. N. (1) pozostawił dokumenty w celu uzyskania możliwości dokonywania zakupów z odroczonym terminem płatności. P. W. telefonicznie podając się za D. N. (1), któremu ten przekazał swoją kartę telefoniczną, negocjował warunki współpracy. W dniu 2 września 2015 r. D. N. (1) w imieniu (...) Spółka z o.o. zawarł z (...) umowę o współpracy, na mocy której (...) Spółka z o.o. udzieliła (...) Spółka z o.o. kredytu kupieckiego do wysokości 30.000 złotych z czterdziestopięciodniowym odroczonym terminem płatności. W dniu 27 października 2015 r. P. W. przekazał D. N. (1) listę zakupów zgodnie ze zgłoszonym zapotrzebowaniem przez A. K. (1) i zawiózł go do sklepu (...), gdzie D. N. (1) dokonał zakupów materiałów budowlanych na kwotę 30.319,06 zł z odroczonym terminem płatności, to jest do dnia 11 grudnia 2015 r. w związku z czym została wystawiona faktura VAT nr (...). D. N. (1) otrzymał ww. fakturę zakupu oraz dokumenty upoważniające do obioru towaru, które to dokumenty przekazał następnie P. W.. Odbiorem zakupionego towaru miał zająć się P. W.. Ani D. N. (1) ani P. W. nie zamierzali uregulować ww. należności.

W dniu 21 października 2015 r. P. W. zawiózł D. N. (1) do hurtowni należącej do (...) przy ul. (...), a sam nie wchodził do pomieszczeń tejże hurtowni. D. N. (1) zawarł . wówczas w ramach Spółki (...) umowę o współpracy handlowej z (...) z siedzibą w K., na mocy której zapłata należności za sprzedane towary miała być realizowana w formie przelewu w terminie 30 dni od dnia wystawienia faktury. Wcześniejsze negocjacje telefoniczne z ww. Spółka prowadził także P. W. podając się za D. N. (1), a także dostarczał dokumenty Spółki oraz deklarację wekslową podając się za pracownika Spółki (...). W dniu 29 października 2015 r. D. N. (1) pojawił się w (...)i w ramach Spółki (...) dokonał zakupu 10 dwufunkcyjnych kotłów I. (...) S. (...) z zamkniętą komora spalania (...) oraz 1 kondensacyjnego dwufunkcyjnego kotła I. (...) za łączną kwotę 23.099,40 zł w związku z czym wystawiona została faktura VAT nr (...). Zapłata miała nastąpić do dnia 05 listopada 2015 r. Dokumenty zakupu oraz dokument WZ uprawniający do odbioru towaru ze wskazaniem jego rodzaju i ilości D. N. (1) przekazał P. W.. Ani D. N. (1) ani P. W. nie zamierzali uregulować ww. należności.

Materiały budowlane zakupione w (...) zostały dostarczone do A. K. (1) transportem przez (...) natomiast kotły gazowe zakupione w (...) zostały odebrane przez osobę trzecią na podstawie dokumentu WZ i dostarczone do A. K. (1).

W dniu 28 października 2015 r. (...) Spółka z o.o. wystawiła dla A. K. (1) rachunek nr (...) na kwotę 31.495,06 zł za materiały budowlane zakupione wcześniej w (...) oraz w dniu 29 października 2015 r. rachunek nr (...) na kwotę 23.600,- zł za kotły gazowe zakupione wcześniej w (...). A. K. (1) przekazał P. W. gotówką pieniądze za dostarczony towar odpowiednio w kwocie około 14.000 złotych za materiały budowlane oraz 10.000 złotych za kotły gazowe, które to kwoty były kwotami rzeczywistymi, które zapłacił za ww. towar, choć ceny za nie figurujące w rachunkach były wyższe, ale tylko po to, aby A. K. (1) odsprzedając te rzeczy kolejnym nabywcom mógł uzyskać od nich wyższą cenę.

Spółka (...), jak również D. N. (1) i P. W. nie uregulowali należności wobec (...), oraz (...) mimo upływu terminów płatności. Pieniędźmi uzyskanymi od A. K. (1) P. W. podzielił się z D. N. (1) przekazując mu kwotę 2.500 złotych, choć obiecał mu wcześniej kwotę 7.000 złotych.

Dowód:

- wyjaśnienia D. N. (1), k. 13-13v, 22-23, 122-123
- wyjaśnienia P. W., k.33-34⁵
-

częściowo wyjaśnienia A. K. (1), k.42, 46, 81, 106

- wydruk z REGON, k. 12 tomu IB,
- wypis z KRS, k. 5-8 oraz k. 24-29 tomu IB,
- zeznania M. M., k. 20v tomu I B,
- umowa o współpracy, k. 22 tomu IB
- Zeznania świadka J. L., k. 3-4, 36v, 44v, 64, 67-69, 81 tomu IB, Zeznania świadka K. I., k. 49-52 tomu IB,

Zeznania świadka P. J., k. 54-55 tomu IB

- Faktury VAT, k. 82-83 oraz k. 32-33, 37 tomu IB
- Dokument WZ, k. 38 tomu IB

Umowa o współpracy, k. 13-15 tomu IB Deklaracja weksłowa, k. 16 tomu I B,

- Korespondencja mailowa, k. 7-9, 40-42 tomu I B
- Rachunki, k. 82-83

Oskarżony D. N. (1) ma 57 lat. Posiada wykształcenie zawodowe - z zawodu jest mechanikiem okrętowym. Aktualnie zajmuje się odpłatnie opieką nad osobami starszymi na terenie Republiki Federalnej Niemiec osiągając dochód w wysokości 1.000 euro miesięcznie. Nie był leczony psychiatrycznie, ani odwykowo. Jest rozwiedziony. Był dotychczas karany raz na terenie Republiki Federalnej Niemiec za przestępstwo kradzieży.

Dowód:

wyjaśnienia oskarżonego, k. 12-13

- karta karna, k. 17-18.

P. W. ma 41 lat. Posiada wykształcenie średnie - z zawodu jest technikiem ekonomistą. Jest rozwiedziony. Posiada dwoje dzieci w wieku 11 lat i 19 lat na które łoży rentę alimentacyjną w kwocie 2.000 złotych miesięcznie. Nie leczył się psychiatrycznie ani odwykowo. W przeszłości nie był karany w związku z popełnieniem przestępstw. Aktualnie nie jest on nigdzie zatrudniony.

Dowód:

- dane osobowopoznawcze, k. 36, Wyjaśnienia oskarżonego, k.

karta karna, k. 95.

Oskarżeni przyznali się do popełnienia zarzucanych im czynów. D. N. (1) wskazał, iż jedynie formalnie pełnił funkcję prezesa zarządu (...), a tak naprawdę jej sprawami zajmował się P. W., który podając się za niego, telefonicznie negocjował warunki umów zawartych z pokrzywdzonymi i który woził go, aby zakupywał u nich towary objęte zarzutami. Wskazał, iż on sam nie miał zamiaru regulować należności z tego wynikających. Nadto stwierdził, że za dokonanie zakupów objętych zarzutami miał obiecać 7.000 złotych. Lecz otrzymał tylko 2.500 złotych.

P. W. opisując przebieg zdarzeń składających się na zarzucane im czyny wyjaśnił, iż udział w nich miał także A. K. (1), który wskazywał specyfikację i miejsca zakupu towarów objętych zarzutem, a więc wiedział skąd one pochodzą. Nadto wyjaśnił, iż za dostarczony towar otrzymał od A. K. (1) 14.000 złotych (za materiały budowlane) i 10.000 złotych (za kotły gazowe), a wartości wpisane na fakturach wynikały z tego, iż tak chciał A. K. (1), gdyż miało to być lepiej dla jego instalatora.

Okoliczności popełnienia przez oskarżonych zarzucanych czynów nie budzą zasadniczo wątpliwości. Oskarżeni opisali, w jaki sposób doszło do zakupu towarów objętych zarzutami u pokrzywdzonych Spółek i to że tak naprawdę nie mieli zamiaru zapłacić za niego. W przypadku D. N. (1) nie sposób dać jednak wiary jego wyjaśnieniom w zakresie, z którego wynika, iż tak naprawdę przede wszystkim odpowiedzialność ponosi P. W., a on jedynie firmował jego działalność swoim nazwiskiem jako prezes zarządu Spółki O.. Otóż oskarżony ten, który nie jest osobą młodą dysponuje wystarczającym doświadczeniem życiowym, aby wiedzieć, że takie zachowanie jest nad wyraz podejrzane, bo w przeciwnym razie to P. W. oficjalnie reprezentowałby Spółkę. Tymczasem takie działania jak podawanie się przez P. W. za D. N. (1) w rozmowach telefonicznych z przedstawicielami pokrzywdzonych Spółek, co było czynione za jego przyzwoleniem, o czym świadczy fakt, iż udzielił mu nawet w tym celu karty telefonicznej, wskazuje na to, że D. N. (1) czynnie uczestniczył w dokonaniu przestępstw na rzecz Spółek (...). Podobnie należy ocenić to, iż P. W. nie wchodził do pomieszczeń ww. Spółek w chwili zakupu towaru, a jedynie czekał na D. N. (1) przez ich sklepy. Nie bez znaczenia pozostaje i to, że oskarżony ten miał obiecać od P. W. za dokonanie przedmiotowych zakupów 7.000 złotych, co stanowi znaczną część wartości zakupionych towarów i nie stanowi normalnego ekwiwalentu za dokonanie mało znaczących czynności w postaci zakupu towarów.

W przypadku P. W. jego wyjaśnienia nie budzą wątpliwości, gdyż z nich wynika wprost jaki przyświecał cel jemu i D. N. (1), to jest niekorzystne rozporządzenie mieniem przez obie pokrzywdzone Spółki, bo ani on ani drugi oskarżony nie zamierzali uregulować należności wobec nich. Świadczą o tym nie tylko ich wyjaśnienia, lecz także to, iż zakupiony towar u pokrzywdzonych P. W. w ramach (...)odsprzedał A. K. (1) za znacznie niższe kwoty, bo ponad dwukrotnie, aniżeli stanowi ceny ich nabycia (14.000 złotych za materiały budowlane i 10.000 złotych za kotły). W tym zakresie Sąd dał wiarę wyjaśnieniom P. W., iż takie właśnie kwoty przekazał mu A. K. (1), choć ten ostatni twierdził, że tak nie było, a jedynie w przypadku kotłów była niższa kwota, bo 20.000 złotych, aby w kolejnych wyjaśnieniach twierdzić, że O. miał wystawić fakturę korygującą na taką kwotę. Otóż w ocenie Sądu wyjaśnienia A. K. (1) zmierzały jedynie do uniknięcia odpowiedzialności za udział w czynach zarzucanych oskarżonym lub za przestępstwo karne skarbowe dotyczące nierzetelnych faktur, a co do którego - jak stwierdził - miał pełną świadomość. Trzeba podkreślić, iż P. W. wskazując na znacznie niższe kwoty uzyskane ze sprzedaży materiałów zakupionych u pokrzywdzonych, aniżeli A. K.

(1) tak naprawdę nie miał interesu w tym aby je w ten sposób przedstawiać, gdyż tak naprawdę jego wyjaśnienia w tym zakresie były niekorzystne przede wszystkim dla niego. Potwierdzały one bowiem, że intencją jego oraz D. N. (1) było uzyskanie jakichkolwiek środków pieniężnych za nabyty towar, a jeżeli była to kwota niższa aniżeli kwota nabycia, a więc sprzeczna z podstawowymi celami ekonomii, czyli uzyskaniem w tym wypadku zysku przez (...), to świadczy to o zamiarze dokonania oszustwa na szkodę obu pokrzywdzonych Spółek. O tym, iż A. K. (1) w niniejszym postępowaniu starał się przerzucić odpowiedzialność na P. W. świadczą choćby i zeznania świadka M. L., który zaprzeczył twierdzeniom A. K. (1), w których wyjaśnił on, że świadek ten polecił mu (...).

Sąd ustalając stan faktyczny oparł się także na zeznaniach M. M., która wskazywała na okoliczności zawarcia umowy ze Spółką (...) oraz J. L. i K. I., P. J., którzy z kolei wskazywali na okoliczności transakcji ze (...). Z zeznań tych świadków wynika także i to, że ani (...), ani oskarżeni nie uregulowali należności wynikających z transakcji zakupu materiałów i kotłów u pokrzywdzonych Spółek. Ci dwaj ostatni z ww. świadkowi rozpoznali nadto oskarżonego D. N. (1) jako osobę, która podpisała fakturę i odbierała dokument WZ, a J. L. rozpoznała P. W. jako tego, który donosił dokumenty do hurtowni (...) podając się za pracownika (...). Zeznania tych świadków w ocenie Sądu są w pełni wiarygodne, gdyż korespondują one zarówno z wyjaśnieniami oskarżonych, jak i dowodami z dokumentów.

Jeżeli chodzi o pozostałych świadków, to jest R. P., M. K., A. K. (2), to nie miały one istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia w sprawie.

Sąd ustalając stan faktyczny oparł się także na dowodach z dokumentów dotyczących transakcji objętych zarzutami, a także dotyczących oskarżonych. Dowody te nie były kwestionowane bowiem przez żadną ze stron w trakcie postępowania.

Czyny zarzucanego oskarżonym penalizowane są w przepisie art. 286 § 1 kk i stanowią one przestępstwo oszustwa. Polega ono na doprowadzeniu pokrzywdzonego do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, to jest doprowadzenia do zmniejszenia stanu majątkowego podmiotu, w stosunku do którego nastąpiło rozporządzenie. Niekorzystne rozporządzenie mieniem może nastąpić w formie przewidzianej w prawie cywilnym, a więc poprzez wszelkie rodzaje umów przenoszących własność, zobowiązujących do określonych działań pokrzywdzonego itp. Oszustwo jest dokonane już w chwili np. zakupu towaru, tak jak miało to miejsce w realiach niniejszej sprawy. Należy w tym miejscu wskazać, iż działania oskarżonych D. N. (1) i P. W. polegające na zakupie towarów z odroczonymi terminami płatności za niego, określonymi w wystawionych fakturach, przy istnieniu już w momencie złożenia tegoż zamówienia a najpóźniej w momencie pobrania towaru zamiaru nie dokonania zapłaty za towar jest ewidentnym doprowadzeniem do niekorzystnego rozporządzenia mieniem za pomocą wprowadzenia w błąd pokrzywdzonych (por., wyrok SA w Katowicach z 28 lutego 1995 r., II Akc 2/95, Prokuratura i Prawo 1995, nr 9, poz. 22).

Sąd uznał, iż oskarżeni w popełnieniu obu przypisanych im czynów działali wspólnie i w porozumieniu. O działaniu wspólnym mówimy wtedy, gdy każda ze współdziałających osób realizuje część znamion składających się na opis czynu zabronionego, a suma ich zachowań stanowi pełną realizację znamion określonego typu czynu zabronionego, ale także wtedy, gdy współdziałający nie realizuje żadnego znamienia czasownikowego popełnionego wspólnie czynu zabronionego, ale wykonywana przez niego czynność ma istotne znaczenie dla popełnienia tego czynu. Do porozumienia między sprawcami może też dojść w każdej formie, nawet w sposób dorozumiany. Współdziałający nie muszą się bezpośrednio kontaktować się ze sobą. Muszą natomiast mieć świadomość wspólnego wykonywania czynu zabronionego, a więc przynajmniej wiedzieć o sobie i zdawać sobie sprawę, że podejmowana czynność składa się na realizację wspólnie wykonywanej całości przedsięwzięcia. Taka sytuacja miała miejsce w niniejszej sprawie. Otóż D. N. (1) swoim nazwiskiem firmował wszelkie działania, które bez wątpienia zaplanował P. W.. To on uczestniczył bezpośrednio w zakupie towarów objętych zarzutem mając świadomość, że Spółka nie ureguje tych należności za co miał następnie uzyskać horrendalnie wysokie wynagrodzenie, bo aż 7.000 złotych. W celu wprowadzenia w błąd przedstawicieli obu Spółek udostępnił nawet swoją kartę telefoniczną P. W., aby ten podawał się za niego w negocjacjach telefonicznych, W końcu także uzyskał korzyść w postaci pieniędzy w wysokości 2.500 złotych, po tym, gdy P. W. sprzedał towary uzyskane z obu czynów A. K. (1). Wskazywał na to P. W., jak i sam D. N. (1). Z kolei P. W. bez wątpienia był osobą, której udział w całym przedsięwzięciu był znaczący, gdyż to on zaplanował cały

proceder, poczynając już wcześniej od skłonienia D. N. (1) to formalnego zakupu na swoje dane udziałów w Spółce, a potem wysyłał go do pokrzywdzonych Spółek, aby zakupywał na rzecz (...)towar, który z kolei spieniężył A. K. (1). Należy w tym miejscu wskazać, że przyjęciu konstrukcji współsprawstwa nie sprzeciwia się i tak ustalenie, iż nie każdy ze współsprawców wykonał każdą czynność czasownikową realizującą znamię zarzucanego czynu zabronionego, gdyż wystarczy, że osoba taka działa niejako w ramach uzgodnionego podziału ról, umożliwiając innemu sprawcy wykonanie czynu (por. Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 02 grudnia 2002 r., w sprawie o sygnaturze akt IV KKN 172/01, opublikowany w zbiorze Wydawnictwa LEX pod nr 75490 oraz postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 01 marca 2005 r. w sprawie o sygnaturze akt III KK 208/04, opublikowane w OSNKW z 2005 r., nr 7-8, poz.62).

Mając na uwadze powyższe należy stwierdzić, że oskarżeni D. N. (1) oraz P. W.:

- w dniu 27 października 2015 r. w S. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wspólnie i w porozumieniu w siedzibie firmy (...)
- G. przy ul. (...), reprezentując (...) spółka z o.o. dokonali zakupu towarów budowlanych o wartości 30.319,06 zł wyszczególnionych w fakturze VAT (...) z odroczonym terminem płatności, nie mając zamiaru wywiązać się z umowy, czym działali na szkodę (...), wypełniając tym samym znamiona czynu z art. 286 § 1 kk.

oraz - w dniu 29 października 2015 r. w S. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wspólnie i w porozumieniu w siedzibie firmy (...)przy ul. (...), reprezentując (...). dokonali zakupu pieców gazowych C.O. o wartości 23.099,40 zł wyszczególnionych w fakturze VAT (...) z odroczonym terminem płatności, nie mając zamiaru wywiązać się z umowy, czym działali na szkodę (...), wypełniając tym samym znamiona czynu z art. 286 § 1 kk.

Sąd przypisał winę oskarżonym w odniesieniu do tak opisanych czynów, bowiem brak jest okoliczności, których zaistnienie skutkowałoby jej wyłączeniem. Nie zaistniały również okoliczności wyłączające bezprawność działania oskarżonych. Nadto należy wskazać, iż okoliczności przedmiotowej sprawy wskazują, iż obaj oskarżeni działali umyślnie, tzn. chcieli je popełnić mając świadomość, iż nie uregulują należności wobec pokrzywdzonych.

Oba czyny oskarżonych należało ocenić jako znacznie społecznie szkodliwe, zwłaszcza, że okazali oni nimi nieposzanowanie dla cudzej własności.

Jako, że działanie oskarżonych należało zakwalifikować jako działanie w ramach ciągu przestępstw, gdyż w krótkich odstępach czasu z wykorzystaniem takiej samej sposobności wynikającej z działania w ramach (...)i posiadania odbiorcy zakupionych towarów, to Sąd zobowiązany był zgodnie z art. 91 § 1 kk wymierzyć im jedną karę za oba opisane powyżej przestępstwa.

Przy wyborze rodzaju kary i jej wymiarze Sąd wziął pod uwagę stopień społecznej szkodliwości zarzucanych oskarżonym czynów, motywację i sposób zachowania zarówno w czasie ich dokonywania czynów, jak i po ich popełnieniu. Sąd uwzględnił również stopień zawinienia oskarżonych.

Na niekorzyść oskarżonego D. N. (1) Sąd wziął pod uwagę dotychczasowy sposób życia przejawiający się w jego uprzedniej karalności na terenie Niemiec za przestępstwo podobne. Ponadto nie bez znaczenia pozostaje fakt, że do dnia dzisiejszego nie uregulował on zapłaty nawet częściowo za pobrany od pokrzywdzonych towar. Podobnie na niekorzyść jego przemawia fakt, że wartość szkody na rzecz obu pokrzywdzonych nie była mała.

Na jego korzyść Sąd poczytał fakt, iż opisał on w miarę szczegółowo przebieg obu czynów i udział swój oraz drugiego oskarżonego.

Z kolei na niekorzyść P. W. Sąd poczytał fakt, iż jego udział w obu przestępstwach był zdecydowanie większy aniżeli D. N. (1), gdyż to on był jego pomysłodawcą mając wcześniej ustalonego nabywcę zakupionych w ramach (...)towarów od pokrzywdzonych. Również i tu Sąd uwzględnił na niekorzyść fakt, że szkoda w mieniu obu pokrzywdzonych podmiotów nie była mała i nie została ona do dziś naprawiona.

Na korzyść oskarżonego P. W. Sąd uwzględnił z kolei fakt, że nie był on dotychczas karany i jest to jego pierwszy kontakt z wymiarem sprawiedliwości. Również nie bez znaczenia pozostaje i to, że bardzo szczegółowo opisał przebieg dokonania obu przestępstw oraz swój udział w nich i współoskarżonego, a także roli A. K. (1).

Biorąc powyższe okoliczności Sąd uznał, przychylając się do wniosku oskarżyciela publicznego, którego na etapie postępowania ani przygotowawczego ani sądowego nie kwestionowali w trybie art. 343 § 2 kpk w żadnej mierze pokrzywdzeni reprezentowani przez pełnomocników zawodowych, iż zasadnym będzie wymierzenie oskarżonym kar innego rodzaju aniżeli przewiduje to przepis art. 286 § 1 kk. Mianowicie przy zastosowaniu przepisu art. 37a kk Sąd doszedł do przekonania, iż wystarczającym do osiągnięcia celów postępowania będą kary wobec D. N. (1) 12 miesięcy ograniczenia wolności w postaci nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin miesięcznie, a wobec P. W. kary 250 stawek dziennych grzywny. Orzeczenie takich kar, a nie kar pozbawienia wolności będzie wystarczające, aby odstraszyć oskarżonych od popełnienia przestępstw w przyszłości, a także inne osoby, a zatem kary te będą działały w zakresie prewencji indywidualnej, jak i ogólnej. Będą one także spełniały zadość poczuciu społecznej sprawiedliwości. Kary te w warunkach wolnościowych pozwolą także zrealizować oskarżonym nałożony na nich w punkcie II wyroku obowiązek naprawienia szkody spowodowanej ich czynami, co ma kapitalne znaczenie dla pokrzywdzonych, a co znacznie byłoby utrudnione gdyby oskarżeni zostali pozbawieni wolności, co w przypadku D. N. (1) byłoby o tyle realne, gdyż był on już wcześniej karany na karę pozbawienia wolności, a przepis art. 69 § 1 kk w zw. z art. 114a kk w takiej sytuacji nakazywałby orzec wobec niego tylko karę bezwzględnego pozbawienia wolności. Różnicując ww. kary wobec oskarżonych Sąd miał na względzie przede wszystkim fakt, iż oskarżony D. N. (1) był już karany za przestępstwo podobne na terenie Niemiec, natomiast P. W. dotychczas nie miał do czynienia z wymiarem sprawiedliwości. Ustalając wysokość jednej stawki dziennej kary grzywny orzeczonej wobec P. W. na kwotę 20 zł, Sąd uwzględnił także sytuację majątkową oraz fakt, iż jest on osobą młodą i zdolną do pracy, a więc będzie w stanie uiścić grzywnę w orzeczonej kwocie.

Wspomniany obowiązek naprawienia szkody orzeczony zgodnie z art. 46 § 1 kk poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonych należności stanowiących ceny za nabyty przez nich w drodze obu przestępstw towar Sąd został nałożonych na nich solidarnie w rozumieniu art. 366 i 441 kc (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 lipca 2016 r. w sprawie IIK 196/16).

O kosztach procesu Sąd orzekł stosownie do treści przepisu art. 627 kpk w zw. z art. 633 kpk zasądzając je od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa w¹A części, w tym wymierzył im opłaty od kar.